

## HỒI THỨ HAI MƯƠI HAI

### Thân Tàn Nhưng Võ Công Không Phế Vì Võ Lâm Đẳng Đương Đại Cự

# V

ệ Quá Như cười tự tin:

- Muốn phân định ngôi minh chủ, thoát tiên cần biết rõ đâu là những nhân vật không chỉ đủ tài đủ đức mà còn đủ dũng lược nguyện ý gánh vác trọng trách thật nặng nề đã và đang xảy đến cho toàn thể võ lâm Trung Nguyên chúng ta. Đến phần tiếp theo thì sẽ dễ dàng hơn. Những nhân vật đó sẽ lần lượt cùng nhau ấn chứng võ học. Người nào có công phu bản lãnh cao minh hơn dĩ nhiên đủ tư cách thống lĩnh quần hùng, được xưng tụng là minh chủ võ lâm.

Đồng Kim Lâm phì cười:

- Vậy thì vì nguyện ý gánh vác trọng trách võ lâm, ắt Vệ chưởng môn sẽ là nhân vật đầu tiên tự mình tiến cử mình chẳng?

Vệ Quá Như thản nhiên gật đầu:

- Đó là điều đương nhiên. Vì trong thất đại phái, ngoài Thiếu Lâm - Võ Đang đã từ lâu luôn được xem là Thái Sơn Bắc Đẩu thì ngũ phái còn lại có ai lại chẳng mong muốn được một lần giúp môn phái của mình phát dương quang đại?

Đồng Kim Lâm liên bảo:

- Nếu là vậy, lẽ ra Vệ chưởng môn nên đều xuất cử mỗi phái tiến cử một người, thay vì phải hỏi đâu là nhân vật đủ tài đủ đức và còn nguyện ý gánh vác trọng trách võ lâm. Có đúng chẳng?

Vệ Quá Như tủm tỉm cười:

- Đồng chưởng môn đừng vội quên, ắt vẫn có phái cho dù rất muốn cũng không thể tiến cử bất kỳ nhân vật nào.

Đồng Kim Lâm vỗ lể:

- Vệ chưởng môn muốn ám chỉ Đoàn Bá Thông lão huynh? Nhưng liệu có lầm chẳng nếu như Vệ chưởng môn vẫn nhớ thì lần đại hội võ lâm này chính là do

Đoàn lão huynh đã tự mình lưu lại dự đại hội, thay vì có thể ủy thác phó giao cho Đoàn Bá Nhiên mà chỉ mới vừa rồi đây đã trước mặt mọi người bộc lộ một thân thủ thượng thừa, quyết chẳng hề kém bất luận ai trong chúng ta.

Vệ Quá Như giật mình, vội đưa mắt nhìn Đoàn Bá Thông:

- Đoàn lão huynh...

Nhưng Đoàn Bá Thông ngay lập tức lên tiếng, không chỉ trấn an Vệ Quá Như mà còn làm cho mọi người cùng kinh ngạc, Đoàn Bá Thông bảo:

- Đoàn mỗ tuyệt đối không có ý cùng mọi người tranh chức minh chủ. Xin hãy để Đoàn mỗ tạm đứng ngoài. Và tương tự, ắt cũng có nhiều người ở đây vì cùng chung chủ ý như mỗ, nên cũng cứ thực hiện theo đề xuất của Vệ chưởng môn. Là bất luận ai nếu cảm thấy đủ bản lĩnh gánh vác trọng trách thì cứ tỏ bày ý định. Nhờ đó sẽ không phí thời gian một khi số nhân vật tự tiến cử kỳ thực chỉ có năm bảy người trở lại. Phần Đoàn mỗ xin tiến cử ba nhân vật. Một là Nam Cung Nhất Hiệp, hai là Thiếu Lâm Nhất Trần, cuối cùng là Võ Đang Huyền Nhiệm.

Nam Cung Nhất Hiệp xua tay:

- Lão phu niên kỷ đã gần đất xa trời, tự cảm thấy khó thể đảm đương, cũng xin đứng ngoài như Đoàn Bá Thông huynh đệ.

Đồng Kim Lâm cười nhẹ:

- Vậy là đã có ba, nếu tính luôn Vệ chưởng môn thay vào Nam Cung Nhất Hiệp vừa khước từ. Thêm Đồng Kim Lâm này nữa là bốn. Còn ai không? Nga My phái? Điểm Thương?

Cúc Huỳnh Phong đột ngột lên tiếng:

- Tứ Nghĩa liệu được phép tiến cử bao nhiêu người?

Hạ Kiên Toàn Lan Tuyết Thạch thất sắc:

- Lão tam Cúc Huỳnh Phong cũng có hứng thú tranh chức minh chủ sao?

Cúc Huỳnh PHong cười lạt:

- Không được sao? Và nếu có thể, mỗ quả quyết sẽ chẳng ai ngăn cản khi kể cả lão nhị Lan Tuyết Thạch cũng muốn dự phần.

Hạ Kiên Toàn bối rối, quay nhìn nhân vật đứng bên cạnh:

- Lão đại có hứng thú chẳng? Hoặc giả cứ để một mình lão tam thay Tứ Nghĩa chúng ta dự phần tranh chức minh chủ? Hay cả lão đại Mai Bạch Lâm cũng muốn tham dự cho thêm phần náo nhiệt?

Mai Bạch Lâm ngẫm nghĩ một lúc mới chậm chậm lên tiếng:

- Hiện đã khiếm khuyết một chỗ mà lẽ ra nếu đừng có sự biến thì thế nào Tả Thiên Hành cũng không bỏ lỡ cơ hội này. Mai Bạch Lâm ta sẽ bù vào chỗ khiếm khuyết ấy. Lão nhị thấy sao?

Hạ Kiên Toàn Lan Tuyết Thạch tỏ ý thất vọng, đành đưa mắt tìm và hỏi nhân vật cuối cùng của Tứ Nghĩa:

- Trúc Thanh Vũ lão tứ thì sao?

Trúc Thanh Vũ bật cười:

- Nếu lão tam còn dám, lẽ nào Trúc Thanh Vũ này lại sợ? Ta dư..

Ha. ..Ha. ..

Tiếng cười của Trúc Thanh Vũ vô tình tạo phản kích cho những nhân vật còn lại. Và vị sư thái duy nhất ở đây cũng lên tiếng:

Nam mô a di đà phật. Bần ni không mưu cầu danh vọng, nhưng vì đại cục võ lâm nên cảm thấy khó thể đứng ngoài.

Thủy Anh Tiên Tử phì cười, tỏ ý hài lòng:

- Hay lắm! Vì không biết chừng lần đầu tiên võ lâm minh chủ sẽ do một trong những nữ nhân chúng ta đảm nhận.

Sư thái Nga My phải thoáng ngại ngẩn và phần nào ngạc nhiên:

- Nói như vậy phải chăng Võ Lâm Tam Anh không có hứng thú tranh ngôi minh chủ?

Sơn Anh Tiên Tử nhẹ lắc đầu:

- Không phải nữ nhân chúng ta chẳng hề có những bậc nữ lưu anh kiệt, hoặc quá xem trọng nam nhân. Nhưng sư thái lẽ nào không nhận ra tất cả chúng ta đây nếu chẳng phải đang làm trò cười cho thiên hạ thì cũng tự biến thành lũ ngốc ất chỉ khiến những ác nhân, chúng ta định đối phó, có cơ hội đắc ý và phần nào mãn nguyện đấy sao?

Vệ Quá Như chợt dạ:

- Tiên tử định ám chỉ điều gì?

Đồng Kim Lân thì giật mình:

- Có phải bọn ác nhân sẽ mãi nguyện vì những kẻ ngu muội chúng ta khi không khi không đã bỗng dung trở mặt đối phó lẫn nhau?

Sư thái Nga My phái võ lễ:

- Để tranh ngôi minh chủ, chúng ta nếu không trở mặt thì cũng tự giao đấu lẫn nhau cho đến khi tất cả cơ hồ điều cạn kiệt chân lực. Quả nhiên đây là hành động bất trí mà lẽ ra hẳn phải sớm nghĩ đến mới đúng.

Vị chủ võ môn phái Điểm Thương thở dài và lắc đầu lên tiếng:

- Nhưng dù sao có nghĩ ra lúc này cũng chẳng phải là muộn. Huống hồ, hãy thử đặt một tình huống như thế này là biết ngay lợi hại, đây là chủ võ môn Côn Luân phái vừa mới nằm xuống, cũng có nghĩa hung thủ vẫn quanh quẩn đâu đây. Giả như có phát hiện chúng ta vì tranh nhau ngôi minh chủ, làm cho không ít những nhân vật nhất môn chỉ chủ trong chúng ta rơi vào cảnh trạng cạn kiệt chân nguyên, khi ấy lại có thêm kẻ thù xuất hiện, phải chăng chính chúng ta đã tự đặt vào tử địa?

Lan Tuyết Thạch Hạ Kiên Toàn cũng góp tiếng phụ họa:

- Huống hồ ngôi vị minh chủ võ lâm từ xưa đến nay đều do quần hùng nhân một lúc nào đó đã không thể không nhất loạt công cử một nhân vật chẳng những có bản lãnh phi phàm mà còn tạo thật nhiều công phúc cho đại cục võ lâm. Thế nên, việc tranh nhau thế này quả thật chẳng ra gì.

Cúc Huỳnh Phong hậm hực:

- Nhưng chúng ta lại thật sự đang lâm phải lúc cần có một nhân vật thống lĩnh thì sao đây?

Hạ Kiên Toàn cười lạt:

- Vậy ba mươi năm trước, để đối phó đại họa Hỏa Thần Giáo, há chẳng phải cũng là lúc quần hùng khắp tam sơn ngũ nhạc thật sự cần một thống lĩnh ư? Và khi đó chúng ta đã hành động như thế nào? Có cần một đại hội võ lâm để minh định ai là minh chủ chẳng? Hạ Kiên Toàn này bắt đầu cảm thấy thất vọng về Cúc Huỳnh Phong lão tam rồi đấy.

Cúc Huỳnh Phong chợt động nộ:

- Thất vọng về ta thì sao? Nên nhớ, đề xuất ra ý định tranh ngôi minh chủ nào phải ta. Và cũng chẳng phải chỉ có một mình ta muốn trở thành võ lâm minh

chủ. Vậy thì vì lẽ gì người thất vọng? Trừ phi Hạ Kiên Toàn người tự thất vọng vì bản lĩnh hoàn toàn không đủ để cùng mọi người dùng chân tài thực học tranh cho được ngôi minh chủ.

Hạ Kiên Toàn vùng cười ngất:

- Đã ba mươi năm rồi, kể từ khi xảy ra sự biến, dẫn đến chuyện hầu hết các võ phái đều bất cần để mất một ít công phu võ học, thì từ ấy đến nay, bất luận môn phái nào cũng vậy, thậm chí đến từng nhân vật trong Tứ Nghĩa chúng ta cũng thế, đều tìm cách thu khếp mình trong vòng bí ẩn, vừa che giấu bối công phu sở học đích thực của mỗi người, đồng thời vừa tìm cách ngấm ngấm tự luyện thêm cho bản thân càng nhiều càng tốt những bản lĩnh thật sự cao minh hơn. Thế nên thật khó đoán biết giữa chúng ta ai có thân thủ lợi hại hơn ai. Và nếu lão tam vẫn khư khư cho Hạ mỗ là người không có đủ bản lĩnh để tranh chấp ngôi minh chủ thì thôi vậy Hạ mỗ xin được đứng ngoài, nguyện mở thật to hai mắt, tuần tự xin được thưởng lãm công phu tuyệt kỹ của mỗi người, âu cũng là dịp đại khai nhãn giới. Được chứ.

Vệ Quá Như một lần nữa chột dạ:

- Hạ lão huynh nói cũng phải vì quả thật đã lâu rồi chính Vệ mỗ ngấm ngấm tự luyện cho bản thân nhiều tuyệt học cao minh. Và nếu như chưa gì đã tự phô bày toàn bộ sở trường cho mọi người cùng nhìn thấy, quả là điều sơ suất khó thể tự tha thứ.

Đồng Kim Lân chợt quay qua hạch hỏi Đoàn Bá Thông:

- Đây là chưa kể đã có người cố tình bày ra cơ sự này để ngấm ngấm dò xét công phu thực học của từng người ở đây. Liệu có phải là chủ ý của Đoàn lão huynh chăng?

Đoàn Bá Thông bật cười:

- Sao lại quy kết một điều không thể có đó cho một phế nhân như Đoàn mỗ? Đồng chương môn liệu có quá đa nghi chăng? Ha... Ha ...

Nghe tiếng Đoàn Bá Thông cười, Nam Cung Nhất Hiệp là người đầu tiên thâm chấn động:

- Xin cung hỷ Đoàn huynh đệ sau ba mươi năm dài dùi cam chịu tủi nhục vẫn ần ần khổ luyện công phu chờ thời cơ phục hận. Nội lực của Đoàn huynh đệ qua tiếng cười phải đạt ít nhất là một Giáp Tý chân lực tu vi. Cung hỷ, cung hỷ.

Đoàn Bá Thông thu tiếng cười về và mặc nhiên thừa nhận lời tán dương của Nam Cung Nhất Hiệp:

- Nhưng Đoàn mỗ dù nỗ lực khổ luyện đến mấy vẫn không thể nào tự tái tạo cho bản thân có đủ đầy hai cánh tay như xưa. Nhược bằng có thể thực hiện được thì sự thật là ở đây e chẳng ai đủ tư cách cùng Đoàn mỗ tranh chấp ngôi minh chủ võ lâm. Chư vị tin chăng?

Thiếu Lâm Nhất Trần đại sư cũng rung động:

- Nếu vậy thì tại sao, ai di đà phật, Đoàn lão thí chủ lại đều xuất chuyện cho mọi người cần cùng nhau phân định ngôi minh chủ?

Đoàn Bá Thông ung dung giải thích:

- Để đáp lời, Đoàn mỗ xin được nói tiếp những gì Hạ Kiên Toàn Lan Tuyệt Thạch huynh vừa nói. Đó là ba mươi năm trước, vì chúng ta chẳng hề có võ lâm minh chủ, có nghĩa là các phái đã tùy tiện hành động, không chịu tuân thủ theo một sự thống lĩnh nhất quán nào cả, thế nên đại họa Hỏa Thần Giáo tuy được loại trừ, nhưng kết quả thu được cũng bằng không. Chỉ vì Hỏa Thần Giáo, theo những giải bày vừa mới đây của nhục tử Đoàn Bá Nhiên, nào phải là mối hiểm họa đích thực của chúng ta. Trái lại, hiểm họa ấy vẫn còn, dù chỉ là trong âm ỉ, nhưng đây là lúc được bộc phát. Và theo thời gian, nếu mỗi người chúng ta đã ngấm ngấm gắng công khổ luyện tuyệt học kinh nhân thì Lưu Vạn Thế cũng đã có đủ thời gian đạt bản lãnh tuyệt phẩm. Vì vậy, theo sự thật mà nói, nếu lần này chúng ta cũng vẫn không có một nhân vật thống lĩnh đích thực, chỉ e khó thể đối phó nổi đại họa sắp diễn khai.

Huyền Nhiệm đạo trưởng chuởng môn phái Võ Đang chột hắng giọng:

- Vô lượng thọ phật, có phải ý Đoàn lão huynh vẫn muốn tiến hành phân định ngôi minh chủ giữa chúng ta? Và nếu là vậy, tại sao Đoàn lão huynh cứ khẳng khái không dự phần?

Đoàn Bá Thông nhún vai:

- Ý mỗ vẫn muốn chúng ta phải có một thống lĩnh. Và cách định đoạt phải theo một phương thức nào đó chẳng những đủ để phục người mà còn phải tránh cho bằng được những điều có thể khiến gây thành hiểm khích không nên có. Chính vì lẽ đó, do chưa gì Đoàn mỗ đã gặp phải thái độ xem thường, nhất là của Vệ chuởng môn, thế nên để tránh những điều đáng tiếc, Đoàn mỗ đành quyết định thà đứng ngoài vẫn hơn.

Vệ Quá Như đỏ mặt:

- Há chẳng phải chính cảnh ngộ vẫn đang là phế nhân của Đoàn lão huynh đã tự nói lên điều đó sao?

Đoàn Bá Thông cười:

- Đoàn mỗ tuy tàn nhưng không phế. Và định tâm đích thực của mỗ là cứ để sau này, khi có cơ hội phô diễn công phu, thay cho võ lâm diệt trừ toàn bộ mọi mối hiểm họa, thì bằng hành động sẽ tự mình chứng bản lãnh đích thực cho mọi người cùng minh bạch.

Vệ Quá Như bỗng hắng giọng và đề xuất:

- Hào khí can vãn của Đoàn lão huynh đã phần nào khiến Vệ mỗ khâm phục. Nhưng sẽ mỹ mãn hơn nếu được Đoàn lão huynh ngay lúc này tỏ bày công phu thực học. Và nếu có thể khiến Vệ mỗ tâm phục khẩu phục, xin hãy yên tâm, Vệ mỗ sẽ là nhân vật đầu tiên tán thành chọn Đoàn lão huynh làm nhân vật thống lĩnh.

Đoàn Bá Thông đáp ứng ngay:

- Để đảm đương trọng trách, Đoàn mỗ dù bất lực vẫn không ngại tự bêu xấu trước mặt mọi người. Nhưng liệu tất cả chư vị đây đều ưng thuận giống như thế chăng?

Nam Cung Nhất Hiệp cân nhắc từng lời:

- Quả nhiên chúng ta vẫn cần một thống lĩnh. Và nếu chẳng ai có điều gì dị nghị, nhất là sau khi mục kích bản lãnh đích thực của Đoàn huynh đệ, ắt cũng không ai ngại phó giao cương vị đó cho Đoàn huynh đệ đảm đương. Huống hồ so về bối phận lẫn cung cách giáo huấn và đào luyện được cho võ lâm một bậc niên thiếu anh hùng trở nên bậc kỳ tài là lệnh lang Đoàn Bá Nhiên, quả thật Đoàn huynh đệ đủ tư cách thống lĩnh quần hùng. Chư vị nghĩ sao?

Lan Tuyết Thạch Hạ Kiên Toàn dè dặt tán đồng:

- Phân định được một nhân vật thống lĩnh và không gây nghi kỵ hoặc bất luận một hiểm khích nào dù nhỏ, chỉ cần Đoàn lão huynh thực hiện được điều đó cũng đủ để Hạ mỗ tán thành và tin tưởng phó giao trọng trách.

Đoàn Bá Thông gật đầu:

- Chỉ vì nghi kỵ, nhất là đổ kỵ lẫn nhau, giữa chúng ta đã có một Cuồng Võ Y Tiên uống mạng. Và nếu cần kể thêm nữa thì hiện trạng của Đoàn mỗ đây chính

là một lời cáo trách nhắc nhở, như một bằng chứng sống. Xin đa tạ thái độ công tư phân minh của Nhất Hiệp lão huynh và Hạ Kiên Toàn huynh đệ, Đoàn mỗ hứa sẽ không để xảy ra bất kỳ điều đáng tiếc nào.

Và Đoàn Bá Thông quay trở lại với Vệ Quá Như, chưởng môn Hoa Sơn phái:

- Vệ chưởng môn muốn Đoàn mỗ tỏ bày công phu thực học theo phương cách nào?

Như đã có những ngầm nghĩ sẵn, Vệ Quá Như lập tức lên tiếng:

- Tệ phái Hoa Sơn đã bất cẩn để mất đi một phần nhỏ từ công phu trấn sơn là Vô Ảnh Thần Quyền. Và để tự chuộc lỗi, chính bản thân Vệ mỗ sau bao ngày bế quan nhập định đã nghĩ ra một vài chiêu thức, tạm cho là có thể bổ khuyết phần đã mất. Vậy nếu trong vòng ba mươi sáu chiêu quyền sắp được mỗ không ngại bêu xấu và diễn luyện, chỉ cần Đoàn lão huynh có đủ bản lãnh hoặc hóa giải hoặc lẩn tránh, để đừng bị bất kỳ một tổn hại nào, thì kể như sẽ được Vệ mỗ tâm phục khẩu phục.

Mọi người cùng trầm trồ kêu với nhau:

- Hóa ra chưởng môn Hoa Sơn phái đã ngầm ngầm luyện xong Vô Ảnh Thần Quyền, một công phu thật sự lợi hại ngỗ chẳng còn ai luyện được suốt từ một trăm năm vừa qua.

Đoàn Bá Thông cũng thán phục:

- Thoạt tiên xin cung hỷ Vệ chưởng môn đã lập được kỳ tích tạo uy thế chấn động khắp võ lâm độ trăm năm trước cho quý phái Hoa Sơn. Và sau nữa, Đoàn mỗ thật sự nôn nóng, mong được lĩnh giáo tuyệt kỹ Vô Ảnh Thần Quyền. Xin mời!

Mọi người lập tức giãn rộng ra và kể như là dấu hiệu cho Vệ Quá Như bắt đầu xuất thủ:

- Xin thất lễ! Đoàn lão huynh hãy cẩn trọng, Vệ mỗ bắt đầu ngay đây Đỡ!

"Ào..."

Do hai tay không còn, Đoàn Bá Thông vì thế chỉ có thể cậy dựa vào đôi chân, đồng thời phải có thân pháp hoặc bộ pháp thật biến ảo mới mong thực hiện đúng theo lời Vệ Quá Như đề xuất, là hóa giải hay chỉ ít cũng đủ bản lãnh chi trì mà vẫn an toàn cho đến khi vượt hết ba mươi sáu chiêu Vô Ảnh Thần Quyền, tuyệt kỹ của phái Hoa Sơn ngỗ phải chịu cảnh thất truyền vì khó mong có người đủ bản lãnh luyện đến thấu triệt.

Nhưng trong khi ai cũng nghĩ như thế, kể cả Vệ Quá Như là nhân vật đang mang tâm trạng tự phụ với Thần Quyền Vô Ảnh thì thật bất ngờ, Đoàn Bá Thông chợt với vẻ ung dung lên tiếng:

- Thành tựu của Đoàn mỗ sau suốt thời gian dài âm thầm khổ luyện tuyệt đối không phải thấu triệt những công phu để cùng người chiết chiêu hóa giải. Vì bản thân mỗ dù muốn cũng chẳng còn hai tay để thực hiện. Thế nên, để bù đắp những khiếm khuyết bất toàn, công phu được mỗ khổ luyện kỳ thực chỉ là khắc chế địch nhân ngay khi có thể. Vệ chưởng môn phải chăng vì đang quá chú trọng phần cước bộ hạ bàn nên trung môn bộc lộ sơ hở? Vạn nhất mỗ phát chiêu vừa áp sát vừa tấn công vào đấy thì hậu quả sẽ ra sao?

Lời của Đoàn Bá Thông như gáo nước lạnh dội vào tâm trí của từng người đương diện. Và bất luận họ đang có cảm nghĩ như thế, hoặc thừa nhận hoặc không, nghĩa là kể cả bản thân hiện giờ ắt hẳn vẫn chưa rõ lời của Đoàn Bá Thông liệu có thật sự đúng hay không, thì Vệ Quá Như đã bất chợt biến chiêu, chuyển đổi ngay sang một chiêu Thần Quyền Vô Ảnh khác, bất chấp chiêu mới rồi thật sự là vẫn chưa có cơ hội phát huy hết uy lực. Đồng thời với thái độ biến đổi chiêu thức, Vệ Quá Như còn quát:

- Chỉ mới là chiêu khởi đầu thôi, hãy còn nhiều, rất nhiều những chiêu khác uy lực hơn, lợi hại hơn thế. Cần trọng!

"Vù. .."

Đoàn Bá Thông vẫn đứng nguyên vị, vừa nhìn vào chiêu Thần Quyền Vô Ảnh thứ hai do Vệ Quá Như thi triển, vừa bảo:

- Ở chiêu này môn hộ tuy được thủ kín nhưng hệ quả tất yếu là hở hậu tâm. Nếu mỗ nhanh chân, kịp lòn và áp sát vào phía hậu thì sao?

Chiêu quyền của Vệ Quá Như thoáng khựng lại. Nhưng ngay tức khắc Vệ Quá Như nhướn miệng cười:

- Chỉ tiếc rằng Vệ mỗ không tin Đoàn lão huynh thật sự có thân pháp đủ nhanh như vừa bảo. Huống hồ Thần Quyền Vô Ảnh của tề phái một khi được tận lực xuất thủ thì chiêu kế tiếp theo sau luôn liên tiếp xuất phát đủ để lấp vào chỗ sơ hở nếu có của chiêu trước. Và lần này, Vệ mỗ sẽ tự mình chứng sự thật đó cho Đoàn lão huynh mãn nguyện. Xem đây!

"Vù. .."

"Vù. .."

Song thủ của Vệ Quá Như chợt mờ dần vì được xuất thủ nhanh hơn trước thập bội, làm cho quyền ảnh cơ hồ xuất hiện ở mọi nơi, không chỉ vây kín xung quanh đối phương là Đoàn Bá Thông mà còn kiêm thêm công dụng khác là bao bọc và che kín cho chính bản thân Vệ Quá Như.

Giữa những nhân vật đương diện lập tức có tiến buột miệng khen:

- Thần Quyền Vô Ảnh quả nhiên danh bất hư truyền.

Nhưng chính lúc đó đã vang lên tiếng Đoàn Bá Thông bật quát:

- Đành đặc tội!

Và thân hình của Đoàn Bá Thông chợt đảo nhẹ, nửa xoay nghiêng và một nửa như muốn cất bồng lên cao. Thế nhưng thân hình của Đoàn Bá Thông không hề bay cất lên. Trái lại đó chỉ là một bóng cước bên chân tả của họ Đoàn. Để khi tiếng quát bắt đầu vang lấp đầy cục trường thì nhiều thật nhiều những quyền ảnh của Vệ Quá Như chợt biết mất, cho xuất hiện trở lại nguyên vẹn một Vệ Quá Như đang sững sờ đứng như trời trồng với một cước chân của Đoàn Bá Thông ngay lúc này vẫn còn lơ lửng nâng cao, nửa như chạm nửa như sắp chạm vào vùng tâm thất trước ngực họ Vệ.

Quần hùng kinh hoảng:

- A di đà phật, luyện được thân thủ này dù có gọi là Vô Ảnh Cước cũng hoàn toàn xứng đáng.

- Vô lượng thọ phật, xin đừng nhả cước kinh. Và nếu có thể thì xin dừng lại cho.

- Hảo. Quả là một chiêu khắc địch, hậu phát chế nhân, không chỉ đủ nhanh mà còn thập phần chuẩn xác. Hảo! Hảo!

Đoàn Bá Thông thu cước về, thân hình nhờ đó cũng đứng ngay lại, không còn ở vị thế xoay nghiêng nữa. Và Đoàn Bá Thông mỉm cười với họ Vệ:

- Cũng có thể Vệ chưởng môn chưa phục vì cho rằng chỉ nhờ mỗi xuất kỳ bất ý nên may mắn thối Nếu cần, chúng ta hãy bắt đầu lại.

Vệ Quá Như đỏ dần mặt và từ từ lắc đầu:

- Nhưng dù sao thì mỗi bại vẫn là bại. Và dĩ nhiên cũng chưa thể bảo là tâm đã phục.

Đồng Kim Lân vỗ tay:

- Hay lắm. Khí độ của Vệ chưởng môn thật đáng cho Đồng này khâm phục. Nghĩa là dù bất phục, Vệ chưởng môn cũng có đủ công phu hàm dưỡng hầu giữ vẹn hòa khí, quả là điều không dễ dàng gì. Đáng khen, và đáng ngưỡng mộ thay.

Đoàn Bá Thông thoáng cau mày:

- Ý muốn nói Đồng chưởng môn toan thay vào chỗ Vệ chưởng môn, tạo cơ hội cho Đoàn mỗ tỏ bày công phu thực học một lần nữa?

Đồng Kim Lân gật đầu:

- Chúng ta đang cần một nhân vật thống lĩnh quần hùng. Công phu khổ luyện của Đoàn lão huynh sẽ khiến mọi người tin tưởng hơn nếu một lần nữa nhờ nhìn ra sơ hở của mỗ, nên khắc chế được sở học bốn phái Không Động. Và đương nhiên sẽ là thập phần mỹ mãn nếu Đoàn lão huynh cứ theo cung cách vừa rồi, chỉ cần điểm đến là dừng, không nên gay tổn hại cho nhạ Đoàn lão huynh không ngại chứ?

Đoàn Bá Thông ưỡn ngực, nhẹ hít vào một hơi thanh khí:

- Cung kính bất như tòng mệnh. Mong được Đồng chưởng môn chỉ giáo cho.

Đồng Kim Lân chợt cười khan:

- Hóa ra sở học của Đoàn lão huynh mệnh mông uyên bác? Vì lời vừa rồi đã phần nào thừa nhận có thể khắc chế võ học muôn nhà. Cũng mong qua lần lĩnh giáo này, Đồng mỗ sẽ được quang khai nhãn giới, nhờ được chỉ điểm nên nhận ra sở học tể phái nếu có sơ hở thì ở những điểm nào. Thế nên xin đừng quá khách khí. Trái lại, đỡ!

" Ào. .. "

Sắc diện của Đoàn Bá Thông phần nào biến động. Dù thế, vì Đồng Kim Lân đã tiến chiêu, Đoàn Bá Thông ngay lập tức định thần và bật cười:

- Đoàn mỗ đâu dám nhận bản thân có sở học uyên thâm mọi nhà. Nhưng chỉ vì bất luận chiêu thức nào cũng có chỗ sơ hở, không nhiều thì ít, Đoàn mỗ lại cần bù vào sự bất toàn của bản thân, nên chẳng thể chẳng luyện một cách nhận định nhanh những sơ hở để khắc chế. Giả như chiêu này của Đồng chưởng môn, ha. .. Ha. .. sao để hử đại huyệt Khí Hải?

Đồng Kim Lân giạt mình, và như Vệ Quá Như lúc nãy, đành chuyển đổi qua chiêu thức khác:

- Mục lực quả tinh tường. Nhưng còn chiêu này thì sao? Đỡ!

" Ào. .. "

Đoàn Bá Thông bất chợt lùi về:

- Khá lắm! Có thể khiến mỗ phải lùi xa, nghĩa là Đồng lão huynh đã có cách bảo toàn, không ngại mỗ nhờ tiến nhập nên sẽ có cơ hội xuất kỳ bất ý ra tay. Khá thật đấy!

Đồng Kim Lân lại biến chiêu một lần nữa:

- Nào chỉ có thế. Mỗ còn biến chiêu thật nhanh, liệu xem Đoàn lão huynh có kịp phát hiện sơ hở được nữa chăng? Hãy cẩn tro.Ng.

" Vù. .. "

Đoàn Bá Thông tiếp tục lùi, nhưng lập tức di chuyển cước bộ, triển khai thành một bộ pháp linh hoạt, bắt đầu xoay chuyển xung quanh Đồng Kim Lân, chưởng môn phái Không Động:

- Nếu đã vậy! Xin lượng thứ vì mỗ buộc phải chủ động chiếm tiên cơ! Hãy xem đây!

" Vút! "

Đồng Kim Lân vùng cười vang:

- Phải như thế chứ. Bằng không đâu có ai nhận thức được hết chân tài thực học của Đoàn lão huynh. Mỗ rất thích đấu pháp này. Ha. .. Ha. ..

" Ào. .. "

" Vù. .. "

Và vì bóng nhân ảnh của Đồng Kim Lân cũng tự xoay chuyển đến mờ dần, nên cục diện lúc này chỉ còn là hai bóng nhân ảnh khi thì xoắn tít vào nhau, khi thì dạt xa ra tạo thành cảnh quần thảo bất phân thắng phụ.

Nhưng cảnh này không thể mãi kéo dài. Thế nên bất chợt có tiếng Đồng Kim Lân quát khá to:

- Trúng!

" Ào. .. "

Và lập tức cũng có tiếng Đoàn Bá Thông quát đáp lại:

- Đồng chưởng môn đã muện rồi. Hãy dừng ngay thì hơn. Nào!

Cả hai bóng nhân ảnh cũng khựng lại, cùng theo cung cách như lúc nãy đã xảy ra với Vệ Quá Như. Nghĩa là một cước chân của Đoàn Bá Thông đã nâng lên, dừng phắt lại đúng vào lúc vừa chạm sát vào vùng tâm thất của Đồng Kim Lân.

Đồng Kim Lân đang tái nhợt thần sắc:

- Đây là sự thật ư?

Đoàn Bá Thông từ từ thu cước về:

- Mỗ chỉ nhanh hơn Đồng chưởng môn vừa đúng một sát na mà thôi. Mong rằng lần sau Đồng chưởng môn nhanh hơn.

Đồng Kim Lân cười gượng và lùi về dần:

- Liệu có lần sau không, nếu vừa rồi giữa hai chúng ta thật sự diễn khai trận sinh tử? Mỗ cam bại. Thật đấy!

Cúc Huỳnh Phong chợt tiến ra:

- Mỗ cũng xin lĩnh giáo. Đỡ!

" Ào. .. "

Quần hùng cùng giật mình. Tuy nhiên, riêng Đoàn Bá Thông thì không:

- Cúc Huỳnh Phong huynh đệ sao chưa gì đã xuất thủ? Định tiên hạ thủ vì cường hay chỉ là đấu pháp "sét đánh không kịp bưng tai"? Nhưng đối với mỗ, động thủ càng nhanh thì càng mau kết thúc. Đành đắc tội vậy. Đỡ!

Vừa dứt lời, Đoàn Bá Thông không hiểu đã vận dụng công phu gì, cứ lưng lững lao vọt toàn thân vào giữa vùng chưởng ảnh của Cúc Huỳnh Phong, để nhanh chóng tiến nhập và xuất kỳ bất ý tung một chuỗi cước liên hoàn tấn công ngược lại Cúc Huỳnh Phong.

" Vù. .. " " vù. .. "

Hạ Kiên Toàn Lan Tuyết Thạch chợt biến sắc và vội hô hoán:

- Lão tam hãy lùi mau vì dường như Đoàn Bá Thông đang thi triển tuyệt công Phi Long Trảo vang danh của phái Côn Luân, nhưng là dùng chân thay cho song chưởng.

Nhưng Cúc Huỳnh Phong đã quá chậm, dù chỉ là để lùi tránh.

" Bung Bung Bung. .. "

Tiếng chấn kinh đã giúp Cúc Huỳnh Phong lùi dài, lùi vì thảm bại chứ nào phải do chủ ý muốn lùi:

- Hự!!!

Riêng Đoàn Bá Thông cũng đã bình thân, diện mạo thì bình ổn, không hề đổi sắc:

- Cúc Huỳnh Phong huynh đệ không sao chứ? Xin đừng vì thế mà khiến cho hòa khí giữa chúng ta không còn.

Cúc Huỳnh Phong không đáp, dù chỉ một lời, trái lại bỗng bất chợt tung người lao đi thật nhanh.

" Vút!"

Mai Bạch Lâm, lão đại của Tứ Nghĩa chỉ còn biết thở dài nhìn theo:

- Tính khí của lão tam vì luôn nóng nảy nên khó thể đương nổi đả kích này. Xin thất lễ nếu mỗi phải nói lời cáo từ, vì phải đuổi theo lão tam để ngăn cản khi cần thiết, giả như lão tam có thể có những hành vi nóng nổi. A. ..., xin hẹn gặp lại.

" Vút!"

Trúc Thanh Vũ như có dấu hiệu chực chạy đuổi theo lão đại Mai Bạch Lâm thì bất chợt có tiếng nói của Thúy Anh Tiên Tử vang lên:

- Xin đừng có thêm ai nữa định ly khai. Trái lại, hãy cùng nhau minh bạch một điều, bản lãnh của Đoàn lão huynh như chúng ta vừa tận mắt mục kích liệu có đủ thay chúng ta đảm nhận cương vị thống lĩnh chăng? Và nên nhớ, tất cả những gì vừa xảy ra chỉ là do chúng ta cần đối phó thế lực của Hải Lưu Bang cùng những kẻ Hỏa Thần Giáo mưu đồ báo phục. Đừng vì phân thắng phụ mà để tâm, quên đi đại cục võ lâm hiện nay.

Đoàn Bá Thông cau mày:

- Ý của tiên tử là tin tưởng và phó thác trọng trách này cho mỗi, một phệ nhân không hơn không kém?

Thủy Anh Tiên Tử nghiêm mặt:

- Giữa chúng ta tuy quen biết đã lâu, hướng hồ lệnh lang Đoàn Bá Nhiên còn là truyền nhân duy nhất của Thủy Anh này. Nhưng để tỏ tường Đoàn lão huynh dù chỉ là phệ nhân vẫn có thể luyện đạt mức thành tựu như thế thật là điều không tưởng, chẳng riêng đối với với bất luận ai. Thế nên, theo thiện ý của Thủy Anh, Đoàn lão huynh thật sự thừa tư cách đảm đương cương vị thống lĩnh.

Sơn Anh Tiên Tử cũng gật đầu phụ họa:

- Người có đủ nhẫn nại để khổ luyện công phu đạt bản lãnh như Đoàn lão huynh, quả thật xứng đáng trở thành nhân vật thống lĩnh, sẽ có đủ nhẫn nại và tâm cơ, cùng quần hùng đối phó mọi hiểm họa đang xảy đến cho võ lâm.

Hạ Kiên Toàn Lan Tuyết Thạch tán đồng:

- Đoàn lão huynh thật xứng đáng.

Và vì tuân tự ai ai cũng tỏ thái độ tán thành nên Đoàn Bá Thông tươi cười đảm nhận:

- Mỗ xin hứa luôn tận lực. Và kỳ thực dụng tâm của mỗ là mong xóa đi bao nhục nhã năm xưa từng khiến mỗ phải tự phế bỏ hai tay. Nay đạt được như thế này, mỗ thật sự mãn nguyện. Những mong chư vị đồng đạo võ lâm chỉ giáo thêm. Đa tạ! Đa tạ!!!

- o O o -